

Arrest

nr. 302 819 van 7 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 25 april 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VERSCHUEREN *loco* advocaat B. LENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), echtgenoten, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen volgens de bijlages 26 België binnen op 15 november 2022 en verzoeken de volgende dag om internationale bescherming. Op 21 maart 2023 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beide verzoeken kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekers internationale bescherming geweigerd. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekster en verzoeker aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Albanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Tropojë, gelegen in de provincie Kukës op 28 augustus 1990 als Ne. E. waar u ook tot 2013 hebt gewoond. Op 18 augustus 2014 bent u in het huwelijk getreden met I. N. Jullie woonden in Bajram Curri en kregen twee zonen N. en I. Uw derde zoon, A., overleed kort na zijn geboorte in 2018.

Eind jaren '90 was H. J., een neef van uw vader, de overste van de politiediensten in Kukës. Wanneer een NGO besloot om twee voertuigen aan de politiediensten te doneren wilde F. Ha., die op dat moment het hoofd van de politieafdeling in Bajram Curri was één van die twee wagens. H. weigerde echter waarna er een conflict tussen beiden ontstond.

In het kader van dit conflict werd eerst uw vader Ne. S. – roepnaam Sk. – op 12 april 1999 en vervolgens veertig dagen later, op 24 mei 1999, werd zijn broer, uw oom G., die werkte als lijfwacht voor S. B., om het leven gebracht omdat ze neven van J. H. waren. Ook J. H. zelf en enkele van zijn broers werden vermoord.

In 2009 huwde uw zus E. Ho. In 2012 wilde zij uitzoeken wat er exact met uw vader gebeurd was en nam hiertoe een advocaat onder de arm. Vervolgens drongen onbekenden het huis van uw zus binnen en sloegen haar. Uw zus, die op dat moment in verwachting was van een tweeling, verloor één van de twee kinderen. Uw zus verliet daarop Albanië en trok naar Frankrijk waar ze internationale bescherming kreeg.

Nadat u in 2013 huwde en in 2014 een zoon kreeg, had u angst. Immers was uw zoon een mannelijk lid dat door de tegenpartij kon gevisieerd worden. Uit voorzorg namen jullie een babysit zodat uw zoon kon thuisblijven en niet naar de kleuterschool diende te gaan.

Op 7 december 2017 was er een brand in uw eigen woning. Hoewel u initieel uitging van een accidentele brand, vermoedt u dat deze opzettelijk gesticht werd in het kader van de vete.

Op 5 januari 2020 werd de genaamde Gj. Ge., een telg van de familie Ha. om het leven gebracht. Een maand later, in februari 2020, gaf Su. Ha., een dicht familielid van F. Ha., een interview in de Albanese media waarin ze tevens de naam van uw vader en oom vermeldde. Ook gaf ze aan dat de oude vetes nog steeds gaande waren.

Op 30 september 2022 werd u door onbekenden gecontacteerd doch u nam het niet serieus. Wanneer er vervolgens op 3 oktober 2022, brand ontstond aan uw wagen en u daaropvolgend enkele dreigberichten kreeg van onbekenden, hebben jullie een klacht ingediend. Eerst heeft uw echtgenoot Albanië verlaten teneinde hier een onderkomen te vinden en vervolgens heeft u op 3 november 2022 samen met uw kinderen, uw moeder Ne. H...e en overige zus Er. Albanië verlaten.

Uw moeder en zus gingen naar Frankrijk waar ze hun nood aan internationale bescherming hebben kenbaar gemaakt. Aangezien uw broer Ne. Fl. eveneens dreigberichten kreeg, heeft hij midden oktober Albanië verlaten en is eveneens naar Frankrijk getrokken om zijn nood aan internationale bescherming kenbaar te maken.

Op 16 november 2022 hebt u samen met uw echtgenoot en kinderen een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat uw zonen als mannelijk leden van de familie vermoord zullen worden dat u als vrouwelijk lid van de familie kan verkracht of ontvoerd worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Albanese paspoort, rijbewijs en identiteitskaart alsook de Albanese paspoorten van uw kinderen, een attest van gezinssamenstelling en een huwelijksattest voor. Voorts legt u tevens een attest van gezinssamenstelling betreffende uw ouderlijk gezin, een attest betreffende uw vader zijn bijnaam, een attest betreffende uw vaders overlijden, juridische documenten betreffende uw klacht bij het parket in Albanië, een attest betreffende de brandstichting, een krantenartikel betreffende de moord op uw vader en oom, een document betreffende de internationale bescherming toegekend aan uw zus in Frankrijk alsook haar Franse verblijfstitel, een document betreffende de internationale bescherming toegekend aan uw neef in het Verenigd Koninkrijk

alsook zijn Britse verblijfstitel, een brief van H. Fe., een tekst waarin u zelf de familiegeschiedenis hebt neergeschreven, attesten van het CGVS betreffende de toekenning van internationale bescherming aan uw verwanten H. L., Su. en O., een print van enkele aan u gerichte dreigberichten en enkele documenten betreffende uw werk in Albanië. Uw echtgenoot legt in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming eveneens zijn Albanese identiteitskaart en rijbewijs voor alsook documenten betreffende zijn werk in Albanië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient aangestipt dat het CGVS de moord op uw vader noch deze op uw oom in twijfel trekt. Eveneens wordt niet in twijfel getrokken dat er tussen H. en Ha. een twist bestond naar aanleiding van een geschonken voertuig aan de politiediensten (CGVS E., p. 11). Immers blijkt dit genoegzaam uit de door u neergelegde overlijdensattest en het krantenartikel dat uw vader op 12 april 1999 om het leven werd gebracht. Echter moet op basis van de elementen in het dossier de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid alsook bij de actualiteit van de vete ten aanzien van uw familie ernstig in vraag worden gesteld.

Zo bent u niet in staat afdoende informatie te geven over het lot van enkele belangrijke protagonisten die aan de basis liggen van de vete. Vooreerst blijkt uit bronnen op internet dat de vete tussen de clan H. en de clan Ha. zijn ontstaan vond in de moord op politicus A. H...i en dat de geschonken wagens van het UNHCR hierin slechts een onderdeel waren. Wanneer u werd geconfronteerd met deze informatie uit de media betreffende A. H...i, blijft u echter bij uw eigen versie (CGVS, p. 25, 26). Voorts hebt u geen idee hoe J. H. om het leven werd gebracht, noch hoe F. Ha. aan zijn einde kwam (CGVS, p. 24, 25) en dit terwijl beiden aan de oorzaak van de vete liggen.

Voor wat betreft de moord op uw vader blijkt dat u bovendien ook geen idee heeft wat het resultaat was van het onderzoek dat werd gevoerd naar de dood van uw vader (CGVS E., p. 18). De informatie die u wel hebt, komt uit de media, maar zelf hebt u geen stappen ondernomen om het officiële onderzoek na te gaan (CGVS E., p. 20, 21). Ook was u doorheen uw verklaringen tegenstrijdig over de omstandigheden waarin uw vader om het leven gebracht werd. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader werd omgebracht nadat hij zijn kinderen en uw tante naar Bajram Curri had gebracht en hij op de terugweg werd omgebracht (CGVS E., p. 26). Echter, uit de (vertaling van) uw zelfgeschreven verklaring blijkt dat uw vader op de terugweg was van het dorp Sopot waar hij net de burgemeester Is. M. had afgezet op het moment dat hij beschoten werd (stuk 19- eigen brief E.). Dat u in uw eigen verklaringen tegenstrijdig bent voor wat betreft de omstandigheden waarin uw vader het leven liet, valt hoegenaamd niet in te zien. Zijn dood is namelijk de aanzet waardoor uw familie betrokken raakte in de voorgehouden bloedvete. In alle redelijkheid mag dan ook verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen aflegt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien kan aangenomen worden dat u hiertoe ook in de mogelijkheid was. Gevraagd naar de informatie die uw moeder u hierover gegeven heeft, blijkt frappant genoeg dat uw

moeder u hierover nooit heeft ingelicht (CGVS E., p. 26) hetgeen weinig ernstig is daar ze gelijktijdig met u Albanië is ontvlucht en zelf een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend alsook dat uw eigen zus in Frankrijk en uw neef in het Verenigd Koninkrijk bescherming genieten. In het licht hiervan kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat uw familieleden u zouden hebben ingelicht over de ware toedracht van de vete waarin uw vader is omgekomen. Voorgaande doet alvast ernstige twijfelen aan uw beweerde betrokkenheid in de vete.

Ook dient vastgesteld dat uw echtgenoot maar bijzonder oppervlakkig op de hoogte blijkt te zijn van de vete en dit terwijl ook hij nochtans vreest voor het leven van zijn zonen (CGVS N., p. 7). Hij was naar eigen zeggen nooit geïnteresseerd (CGVS N., p. 7) en gevraagd naar de problemen die jullie hebben gekend, antwoordde hij slechts dat u dacht dat u werd achtervolgd en dat u vervolgens telefoontjes kreeg (CGVS N., p. 8). Nogmaals gevraagd of u nog andere problemen hebt gekend, haalde hij slechts het incident van uw zus jaren terug aan (CGVS N., p. 8). Vervolgens nogmaals gevraagd welke gebeurtenissen allemaal hebben plaatsgevonden in het kader van de vete, kwam hij niet verder dan summier aan te geven wat uw vaders werk was en dat er in die tijd vele problemen waren met bendes in Albanië (CGVS N., p. 8). Hij kon ook slechts meedelen dat uw vader, uw oom, J. H. en diens broer werden vermoord (CGVS N., p. 8, 9, 13). Andere slachtoffers van de vete kent hij klaarblijkelijk niet (CGVS N., p. 13) dit in tegenstelling tot de namen die worden aangehaald aan de door neergelegde brief van H. Fe. (stuk 18, handgeschreven brief). Ook voor wat betreft uw twee andere patronale ooms weet hij niet welke problemen zij eventueel zouden hebben gekend (CGVS N., p. 14) terwijl deze tweede ooms volgens u net in Albanië wonen nadat ze eerder gevlucht waren en gezien de blijkbaar verbeterde veiligheidssituatie terugkwamen (CGVS E., p.6,10,24). Voor wat betreft uw broer wist uw echtgenoot dat hij ook dreigberichten heeft gekregen, maar wanneer precies kon hij dan weer niet zeggen (CGVS N., p. 9) noch kon hij daarover ook maar iets meer bijkomende informatie geven (CGVS N., p. 14). Zijn summiere kennis over het conflict is weinig ernstig. Jullie zijn reeds vele jaren gehuwd waardoor in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de meest voor de hand liggende informatie betreffende het conflict. Dat hij hiertoe niet in staat bleek te zijn, ondermijnt eens de meer de actualiteit en betrokkenheid van u en uw gezin in de vete.

Dat er danig getwijfeld kan worden aan uw beweerde asielmotieven blijkt ook uit het gegeven dat zowel in 2009-2010 als in 2016 en 2019 Albanië hebt verlaten om op familiebezoek te gaan, respectievelijk bij uw tante in Duitsland en tweemaal bij uw zus in Frankrijk (CGVS E., p. 9). Nochtans hebt u er geen verzoek om internationale bescherming ingediend en ter verantwoording gaf u aan dat u niet echt een reden had, niet vooruitdenkend was (CGVS, p. 9). Dergelijke uitleg overtuigt echter niet daar deze ten zeerste klemmt met uw overige verklaringen waarin u aangaf dat u altijd in angst leefde (CGVS, p. 4, 6, 12, 13, 14, 20, 21, 22, 24, 25, 26). In dezelfde lijn is het eveneens frappant dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend toen u bij uw zus in Frankrijk in 2019 op bezoek was terwijl uw broer reeds in 2018 naar Ierland was getrokken om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en uw zus reeds in Frankrijk werd erkend. Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Indien u daadwerkelijk heel uw leven in angst hebt geleefd mag redelijkerwijze worden verwacht dat u, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, quod non. Indien de vete waarin uw vader werd omgebracht nog actueel zou zijn, mag het eveneens verwondering heten dat zijn broers, uw oom Ad./Sa. en F...d teruggekeerd zijn naar Albanië en er momenteel leven (CGVS E., p. 6) terwijl ze op het moment van de moorden in het buitenland verbleven (CGVS E., p. 10). Dat ze zijn teruggekeerd om jullie te steunen en jullie ook veel gesteund hebben, terwijl ze volgens u uit angst nauwelijks hun eigen huis in Albanië kunnen verlaten is zeer eigenaardig. Bovendien hebt u zelf geen enkel idee of ze problemen hebben gekend tijdens hun verblijf in Albanië (CGVS E., p. 24). Voorgaande plaatst bijkomend ernstige vraagtekens bij uw beweerde nood aan internationale bescherming.

In het licht dat de vete dateert van meer dan twintig jaar geleden werd u ook gevraagd waarom actueel uzelf en uw kinderen het risico lopen om geïmigreerd te worden. Als antwoord deelde u mee dat een familielid van F. op tv had gezegd dat de vete voor herhaling vatbaar is (CGVS E., p. 22) doch verder bevestigd blijkt het nogal cryptisch over 'de tegenpartijen' te gaan (CGVS E., p. 22). Geenszins kan hieruit geconcludeerd worden dat u concreet door hen geïmigreerd wordt. Deze uitspraken kaderen bovendien in

de moord op een zeker Ge. Gj. die in 2018 werd gedood en lid was van de clan Ha., doch u kan het verband met uw eigen vete niet leggen (CGVS E., p. 23). Ook vreest u de clan Ha. en gevraagd wie u vreest, doelt u op de zoon en de twee dochters. Echter, de zoon zou u zelfs niet kunnen herkennen en de dochter kent u enkel van op de TV (CGVS E., p. 24). Uit de verklaringen van uw echtgenoot komt bovendien slechts naar voor dat de dreigberichten vermoedelijk afkomstig zijn van de familie Ha., doch dat het slechts een vermoeden is (CGVS N., p. 15) en dat ook hij verder niet weet wie jullie precies allemaal te vrezen hebben (CGVS N., p. 15). Hierbij dient er eveneens opgemerkt dat de vervolgingsfeiten die u zelf meegemaakt zou hebben in het kader van de bloedwraak enerzijds hypothetisch en anderzijds weinig overtuigend zijn. Zo zegt u zelf dat u vermoedt dat de brand in uw appartement aangestoken werd, maar dat u het niet kan bewijzen (CGVS, p.12). Gezien de angst waarin u naar eigen zeggen leefde en uw vermoeden dat de brand een doelbewuste poging was om u te schaden reageert u uiterst passief op de dreigberichten die u vlak voor uw vertrek naar België ontving. Het eerste bericht van een onbekende afzender dat jullie elkaar snel zullen leren kennen, nam u naar eigen zeggen niet serieus (CGVS E., p.13). Nochtans gaf u in uw klacht bij de politie aan dat u dit bericht als bedreigend ervaarde. Het tweede bericht waarin verwezen wordt naar de brand van uw wagen en gesteld wordt dat uw hele familie uitgeroeid zal worden nam u naar eigen zeggen wel serieus (CGVS E., p.13). Vreemd genoeg laat u juist het omgekeerde optekenen in de klacht die u neerlegde. Daar stelde u dat u naar aanleiding van dit bericht eraan begon te twijfelen of er opzet in het spel was. U verwittigde naar aanleiding van de brand van uw auto en de sms de politie dan ook niet. Slechts naar aanleiding van het bericht van 5 oktober stapte u naar de politie (vertaling proces-verbaal). Dat u enerzijds tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw reactie op de berichten en u anderzijds weinig assertief reageerde op de berichten en de brand van uw wagen hoewel u nochtans aangaf met angst te leven schaden het geloof in de door u verklaarde vervolgingsfeiten (CGVS E., p.12,13,22,26).

Op basis van het geheel van voorgaande bevindingen hebt u geenszins aannemelijk kunnen maken dat u en uw gezin op heden zouden worden geviséerd door de clan Ha. naar aanleiding van een vete daterende van 1999 waarin uw vader om het leven werd gebracht.

De door u voorgelegde documenten hieromtrent kunnen geenszins een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Immers legt u enkele juridische documenten voor betreffende een klacht die u in oktober 2022, vlak voor uw vertrek, hebt ingediend omwille van enkele dreigberichten die u kreeg alsook legt u een print neer met deze dreigberichten. Voor wat betreft deze dreigberichten kan hieraan geen enkele objectieve waarde worden gegeven. Immers zijn dergelijke berichten op uw gsm (CGVS E., p. 8) makkelijk in scene te zetten. Ook de documenten in verband met de klacht tonen niet meer aan dan dat u toen op dat moment bij de politie melding hebt gemaakt van berichten. Bij gebrek aan objectieve bewijswaarde kan deze klacht de waarachtigheid van de berichten niet onderschrijven. Andere stavingstukken over uw persoonlijke vervolgingsfeiten kan u niet aanbrengen. Het bewijs dat uw man halsoverkop van België naar Albanië terugkeerde kan hij niet neerleggen. Juist dit paspoort verloor hij in België kort voor zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangifte doen van het verlies van dit identiteitsdocument vond hij niet nodig (CGVS N., p. 6; DVZ Verklaring N., vraag 25). Van de brand van uw wagen legt u evenmin een begin van bewijs neer. Terwijl er aangenomen kan worden dat er ook van dergelijk schadegevallen documenten voorhanden zijn.

Wat er ook van zij, u heeft bovendien evenmin aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen - of bij een eventueel opnieuw voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen u niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers komt uit uw verklaringen naar voor dat u, uitgezonderd de éénmalige klacht d.d. 5 oktober 2022 kort voor uw vertrek, nooit eerder bescherming hebt gezocht voor uw beweerdde problemen (CGVS, p. 15, p. 17). Uw verantwoording, namelijk omdat het zo niet werkt in Albanië (CGVS, p. 15) overtuigt niet. Gevraagd wat u daarmee bedoelde, sprak u slechts over de 200 moorden die er gepleegd werden (CGVS, p. 15) hetgeen niet concreet is en deze moorden bovendien niet zonder meer kaderen in uw eigen vete met Ha.. Verderop verklaarde u tevens dat u geen aangifte deed omdat u zelf geen concreet bewijs had (CGVS, p. 16) hetgeen evenmin overtuigt. Immers, voor wat betreft het doen van een aangifte is concreet bewijs niet noodzakelijk en behoort het net tot de taken van de politie om dit te onderzoeken. Bovendien

blijkt dat voor wat betreft de brand in uw appartement (in 2017) dat de politie ter plaatse is geweest en ze vaststellingen hebben gedaan (CGVS, p. 16). Wat deze vaststellingen waren, weet u echter niet (CGVS, p. 16) en u hebt daarenboven uw vermoedens inzake het opzettelijke karakter van de brandstichting niet geuit (CGVS E., p. 16 & CGVS N., p. 11) hetgeen weinig ernstig is. De Albanese autoriteiten kunnen logischerwijze maar adequaat optreden wanneer ze in kennis gesteld worden van dergelijke strafbare feiten en vermoedens naar de daders.

Voor wat betreft uw éénmalige klacht vlak voor uw vertrek uit Albanië, blijkt bovendien dat u geen tweede aangifte hebt gedaan nadat u opnieuw berichten zou ontvangen hebben (CGVS E., p. 8 & CGVS N., p. 11). Voorts hebt u het resultaat van uw klacht niet afgewacht en hebt u noch uw echtgenoot een idee wat de stand van zaken is n.a.v. uw klacht (CGVS E., p. 17 & CGVS N., p. 11) noch wat de onderzoeksdaten zijn die werden gesteld naar aanleiding van de klacht (CGVS E., p. 17). Als verklaring verwijst u naar de dood van uw vader, uw oom en hun neef en de mishandeling van uw zus die niet onderzocht werden (CGVS E., p. 17). Er moet echter op gewezen worden dat de moorden meer dan twintig jaar geleden plaats vonden waardoor het optreden van de politie geen referentie meer zijn voor de huidige werking van het Albanese politieapparaat. Over de mishandeling van uw zus meer dan tien jaar geleden zegt u zelf dat ze geen aangifte van deed waardoor u de politie moeilijk kan verwijten dat ze geen onderzoeksdaten hebben verricht naar een misdrijf dat hun niet bekend was (CGVS E., p. 19). Gevraagd aan uw echtgenoot waarom jullie het resultaat van de klacht en het onderzoek niet hebben afgewacht, antwoordde hij dat bescherming in Albanië niet reëel is (CGVS N., p. 12) doch gevraagd waarop hij zich baseert, gaf hij slechts aan dat dit gewoon zo is (CGVS N., p. 12-13).

Waar u aanhaalde dat de tegenpartij familieleden heeft die overal voor de autoriteiten werken waardoor klacht indienen niets betekende (CGVS, p. 13) alsook dat politiediensten niet verder durven onderzoeken omwille van de tegenpartij (CGVS, p. 18) dient te worden opgeworpen dat dit niet meer is dan een loutere, blote bewering daar u deze – hiernaar gevraagd – slechts baseert op het incident uit 1999. Ondertussen zijn we meer dan twintig jaar verder en is er ook in het Albanese veiligheidsapparaat één en ander veranderd. Ook aan uw echtgenoot werd gevraagd of jullie bij terugkeer een beroep konden doen op de Albanese autoriteiten, doch uit zijn antwoord komt slechts naar voor dat hij hierin geen vertrouwen heeft (CGVS N., p. 12). Bovendien blijkt uit informatie in Albanese media d.d. 2018 dat Zylfije Ha. op de 'most wanted'-lijst van de Albanese politie is opgenomen nadat ze werd veroordeeld tot 25 jaar gevangenisstraf. Aldus zijn uw beweringen als zou ze een hand boven het hoofd gehouden worden door Albanese autoriteiten niet overtuigend en kunnen deze in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt allerminst overtuigen.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 december 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20221215.pdf op <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt echter dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de

preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig, geactualiseerd. Zowel de overheid als het middenveld (o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Er is ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van het actieplan is om de strijd tegen het fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van tolerantie en misdaadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen.

Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zware Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak.

Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. U hebt echter nooit het optreden van de politie dat naar uw aanvoelen onvoldoende was, aangekaart (CGVS, p. 19). Bovendien blijkt Ar. I., een neef van uw echtgenoot, zelf procureur in Elbasan te zijn (CGVS E., p. 19 & CGVS N., p. 5) waardoor aangenomen mag worden dat hij u het nodige advies hieromtrent zou kunnen gegeven hebben zonder zich concreet in het specifieke onderzoek te mengen.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De overige documenten die u en uw echtgenoot in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming hebben voorgelegd, vermogen niet om bovenstaande in een ander daglicht te plaatsen. Uw paspoort en deze van uw kinderen, uw identiteitskaart en rijbewijs alsook deze van uw echtgenoot, uw huwelijksattest en het attest van gezinssamenstelling bevestigen jullie nationaliteit, identiteit en gezinssamenstelling dewelke geen van allen worden betwist. Het attest van de familiale samenstelling van uw ouderlijk gezin en de attesten betreffende de bijnaam en het werk van uw vader, tonen aan dat S. Ne., ook gekend als Sk. Ne., uw vader is hetgeen evenmin wordt betwist.

De attesten betreffende uw werk en dat van uw echtgenoot, bevestigen jullie beroepsactiviteiten die niet worden betwist en die verder ook geen uitstaan hebben met de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Voor wat betreft de handgeschreven brief van Fe. Ne., een neef van uw vader, geeft hij hierin een opsomming van enkele familieleden die in het buitenland internationale erkenning hebben gekregen omdat de criminele groep rond de families Ha. en Mu. Enkele andere familieleden waaronder uw vader en oom om het leven hebben gebracht. In de brief wordt echter niet verder geconcretiseerd wat de aanleiding is voor deze moorden, noch welke problemen die andere familieleden hebben gekend noch of ook u wordt geviséerd. In dezelfde lijn tonen de Franse documenten betreffende uw zus E. en de Britse documenten betreffende uw neef Kl. Ne. En de attesten van het CGVS betreffende uw verwanten H. L., Su. En O. slechts aan dat deze personen internationale bescherming genieten in de betreffende landen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt echter op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker en de toenmalige situatie in het land van herkomst beoordeeld. Uit de vaststelling van hun beschermingsnood kunnen dan ook geen conclusies getrokken worden voor uw verzoek om internationale bescherming dat op huidig tijdstip wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 7 mei 1979 te Bajram Curri, gelegen in de provincie Kukës waar u ook uw hele leven hebt gewoond. Op 18 augustus 2014 bent u in het huwelijk getreden met I. E. Jullie woonden in Bajram Curri en kregen twee zonen N. en I. Uw derde zoon, A., overleed kort na zijn geboorte in 2018.

In 1999 werd de vader van E. om het leven gebracht naar aanleiding van een vete tussen F. Ha. en J. H., een neef van haar vader. Ook haar oom werd om het leven gebracht. Sindsdien had de familie van uw echtgenote problemen met de familie Ha. Ook andere familieleden hebben Albanië verlaten en uw schoonzus kreeg internationale bescherming in Frankrijk.

In 2017 was er een brand in jullie woning. Ook had uw vrouw het gevoel achtervolgd te worden en in september 2022 werd de wagen van uw echtgenote in brand gestoken en vervolgens kreeg ze dreigberichten van een onbekend nummer. Jullie deden hiervan aangifte en hebben vervolgens Albanië verlaten. Eerst kwam u naar België teneinde een onderkomen te vinden en uw echtgenote en twee kinderen volgden kort daarna.

Op 16 november 2022 hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer vreest u voor de veiligheid van uw zonen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Albanese identiteitskaart en rijbewijs voor alsook documenten betreffende uw werk in Albanië. Uw echtgenote legt haar originele Albanese paspoort, rijbewijs en identiteitskaart alsook de Albanese paspoorten van uw kinderen, een attest van gezinssamenstelling en een huwelijksattest voor. Voorts legt ze tevens een attest van gezinssamenstelling betreffende haar ouderlijk gezin, een attest betreffende haar vaders bijnaam, een attest betreffende haar vaders overlijden, juridische documenten betreffende jullie klacht bij het parket in Albanië, een attest betreffende de brandstichting, een krantenartikel betreffende de moord op haar vader en oom, een print van enkele dreigberichten gericht aan uw echtgenote, een document betreffende de internationale bescherming toegekend aan haar zus in Frankrijk alsook haar Franse verblijfstitel, een document betreffende de internationale bescherming toegekend aan haar neef in het Verenigd Koninkrijk alsook zijn Britse verblijfstitel, een brief van H. Fe., een tekst waarin ze zelf de familiegeschiedenis heeft neergeschreven, attesten van het CGVS betreffende de toekenning van internationale bescherming aan haar verwanten H. L., Su. En O. en enkele documenten betreffende haar werk in Albanië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is. Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenote I. E. (X.XXX.XXX) ter zake werden uiteengezet. Haar verzoek om internationale bescherming werd kennelijk ongegrond verklaard. De beslissing luidt als volgt:

[...]

Na het voorgaande moet ook uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In dit middel gaan verzoekers vooreerst in op de vluchtelingenstatus. Concreet stellen zij dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst wegens een vete en familieproblemen die leidden tot de dood van verzoeksters vader en oom in 1999 en dat zij *prima facie* een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève hebben wegens deze vrees. Zij gaan vervolgens in op de vervolgingsgronden zoals voorzien in het Verdrag van Genève, in het bijzonder op die van “*sociale groep*”, en menen dat zij slachtoffers zijn van de vete met de welbekende familie Ha. om de enige reden dat ze tot de familie H. behoren. Zij voegen hieraan toe dat het fenomeen van vendetta's welbekend is in Albanië en verwijzen in dit verband naar algemene informatie. Zij besluiten dat hun angst geloofwaardig is en strookt met de huidige situatie in Albanië.

Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hieruit besluiten zij dat de commissaris-generaal moet nagaan of hun terugkeer en die van hun twee kleine kinderen naar hun land van herkomst, ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico in hun hoofde op een schending van één of meer fundamentele rechten met zich mee brengt. Zij menen dat, indien dit wel het geval is, hen bescherming moet worden toegekend, daar deze elementen ervoor zorgen dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), (en in mindere mate c)) van de Vreemdelingenwet, lopen. Zij besluiten dat zij, en hun twee kinderen, voldoen aan alle voorwaarden, voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

2.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In dit middel benadrukken verzoekers dat de commissaris-generaal de moord op verzoeksters vader en oom, alsook de vete tussen verzoeksters familie en de familie Ha., niet in twijfel trekt, doch de geloofwaardigheid van de betrokkenheid van verzoekers en de actualiteit van de vete ten aanzien van verzoeksters familie in vraag stelt. Verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal louter op basis van deze aspecten meent dat hen geen internationale bescherming kan worden toegekend. Zij stellen dat de verwerende partij *in casu* een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor hen te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op de geloofwaardigheid van hun relaas. Vooreerst hekelen verzoekers de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake verzoeksters kennis over de protagonisten die aan de basis liggen van de kwestieuze vete en menen zij dat er sprake is van een te strenge analyse. Zij stellen dat verzoekster veel informatie kon geven over J. H. en F. Ha. Onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster bij het commissariaat-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), menen zij dat verzoekster spontaan verschillende details kon toelichten. Zij besluiten dat uit haar verklaringen blijkt dat zij de haar gestelde vragen heeft beantwoord en dat zij informatie heeft kunnen geven over belangrijke personen uit de geschiedenis van haar familie, namelijk J. H. en F. Ha. Bovendien menen zij dat het de taak is van de *protection officer* om verder onderzoek te voeren naar tegenstrijdigheden en meer vragen aan verzoekster te stellen, *quod non in casu*.

Voorts zijn verzoekers het ook niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissingen betreffende de moord op de vader van verzoekster en de overhaaste conclusie die hieruit volgens hen getrokken wordt. Waar de verwerende partij verzoekster verwijt dat zij geen idee heeft wat het resultaat was van het onderzoek dat werd gevoerd naar de dood van haar vader en dat de informatie die zij heeft uit de media komt, maar zij zelf geen stappen heeft ondernomen om het officiële onderzoek na te gaan, betogen

verzoekers dat zij duidelijk en geloofwaardig zijn geweest over de redenen waarom verzoekster geen toegang had gekregen tot meer informatie. Zij verwijzen naar het gegeven dat zij een vrouw is en dat, wanneer haar zus wel op zoek was naar informatie en gerechtigheid wilde, ze zelf slachtoffer werd van geweld. Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen over de moord op haar vader, opperen verzoekers dan weer dat dit geen tegenstrijdigheid uitmaakt, aangezien verzoeksters vader wel degelijk eerst zijn kinderen had afgezet, om vervolgens naar de burgemeester te gaan. Zij hekelen in dit verband dat de commissaris-generaal verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud niet confronteerde met de voorgehouden tegenstrijdigheid, in weerwil van het gestelde in artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. De overweging van de bestreden beslissingen, waarin wordt gesteld dat het weinig ernstig is dat de moeder van verzoekster haar hierover niet informeerde, is volgens verzoekers dan weer te subjectief en houdt geen rekening met de verklaringen van verzoekster waaruit blijkt dat haar moeder nooit sprak over de problemen en hen hier ver van probeerde te houden.

Vervolgens kunnen verzoekers zich ook niet vinden in de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake de kennis van verzoeker over de vete. In deze menen verzoekers dat de commissaris-generaal geen rekening hield met verzoeksters verklaringen waaruit duidelijk blijkt dat zij haar familiegeschiedenis niet gemakkelijk met haar echtgenoot deelt. Zij benadrukken dat verzoekster verklaarde dat haar man niet alle details van het verhaal kent en dat dit ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker. Desalniettemin menen zij, onder verwijzing naar verzoekers verklaringen, dat hij zich bewust is van de algemene context en dat in zijn verklaringen een echt gevoel van ervaring naar voor komt. Voorts zijn verzoekers van mening dat indien hun verklaringen niet van die aard zijn dat zij de verwerende partij konden overtuigen, het aan de *protection officer* was om hen verder te ondervragen.

Verder is het gestelde in de bestreden beslissingen over hun familiebezoeken volgens verzoekers gebaseerd op een gedeeltelijke en subjectieve lezing van verzoeksters verklaringen. Zij betogen dat, hoewel verzoekster sinds de moord op haar vader – zijnde al meer dan twintig jaar – in angst leeft, deze angst niet zo groot was dat zij haar land diende te verlaten. Het volstond toen volgens hen om zekere voorzorgsmaatregelen te nemen, zoals het inschakelen van een babysit voor hun oudste zoon. Zij vervolgen dat het klimaat van angst en vrees pas een zekere omvang bereikte toen de bedreigingen aan verzoeksters adres begonnen, dat de vrees ervoor niet zo concreet was en verzoekster er in 2019 nog niet aan dacht om bescherming in een ander land te zoeken. Ter verduidelijking stellen zij nog dat de represailles concreter en actueler werden toen de bedreigingen plaatsvonden, alsmede de dood van een lid van de bende. Zij voegen hieraan toe dat zij bovendien hun tweede zoon kregen, waardoor hun angst werd vergroot en dat verzoeksters familie ook in de Albanese media werd geprovoceerd en geïntimideerd. Zij besluiten dat, gelet op al deze elementen, de bedreigingen pas in 2022 dreigend en concreet werden. Volgens verzoekers was het de plicht van de verwerende partij om deze zaak nader te onderzoeken en hen te confronteren wanneer zij een inconsistentie constateerde, *quod non*.

Tot slot benadrukken verzoekers dat zij talrijke documenten overlegden om de realiteit van hun verhaal en hun vrees aan te tonen. Te deze onderstrepen zij dat de commissaris-generaal, op basis van de door hen neergelegde documenten, in het bijzonder het overlijdensattest en krantenartikel, meende dat de vete, de moord op verzoeksters vader en oom, alsook haar verwantschap met haar vader niet in twijfel dient te worden getrokken. Volgens hen blijkt uit het gegeven dat zij al deze documenten voorlegden, een bereidheid om met de Belgische asielinstanties samen te werken. Na een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van documenten die neergelegd worden in het kader van een verzoek om internationale bescherming, besluiten verzoekers dat de beoordeling van de door hen neergelegde documenten door de verwerende partij onvoldoende is. Zij begrijpen niet waarom van deze documenten geen enkele ernstige analyse wordt gemaakt of enige bewijswaarde aan wordt gehecht. In deze stellen zij nog dat het te betreuren valt dat de commissaris-generaal verschillende documenten niet heeft onderzocht en hen hierover geen vragen werden gesteld, ondanks dat deze zeer bewijskrachtig zijn en verband houden met hun relaas.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de actuele en concrete situatie in Albanië. In deze verwijzen verzoekers andermaal naar algemene informatie waaruit blijkt dat bloedwraak nog steeds een bestaande traditie is in Albanië, wat noopt tot grote voorzichtigheid.

Vervolgens gaan zij in op de mogelijkheid van de Albanese autoriteiten om bescherming te bieden. In dit verband stellen zij dat zij beiden tijdens hun persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal verduidelikten dat de theoretische mogelijkheden om bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten in bloedwraakgeschillen in de praktijk weinig effectief zijn. Zij onderbouwen dit als volgt:

“Daarenboven is de motivering van de verwerende partij ietwat tegenstrijdig. Immers geeft zij toe dat hoewel de Albanese overheden zich steeds meer bewust zijn van de bloedwraakproblematiek en hoewel zij steeds meer bereid zijn om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete, er nog ruimte is voor verbetering (beslissing p. 5).

Daarenboven geeft het CGVS ook toe dat corruptie, ondanks het feit dat er stappen worden gezet om dit tegen te gaan, een pijnpunt blijft in Albanië (beslissing p. 6).

De verwerende partij erkent aldus dat, ondanks de politieke wil om deze praktijken tegen te gaan, ze wel degelijk een groot probleem blijven in de Albanese samenleving. Hieruit volgt, logischerwijs, dat er nog steeds mensen buiten de boot vallen: er zijn nog steeds slachtoffers van bloedvetes die niet op hulp van de Albanese autoriteiten kunnen rekenen.

In haar bestreden beslissing, geeft de verwerende partij aan “at “er ruimte is voor verbetering” (bestreden beslissingen p. 5). Zij verliest hier echter uit het oog dat het hier gaat over mensenlevens. Immers gaat het om leven of dood bij bloedvetes. Aldus kan de verzoekende partij geen genoegen nemen met deze motivering. De verzoekers geven immers aan dat zij, in hun geval, niet op de steun van de autoriteiten konden rekenen. Het komt de verwerende partij dan ook toe zich ervan te vergewissen dat, in casu, in het concrete geval van de verzoekers, zij zich op deze bescherming van de Albanese autoriteiten zouden kunnen beroepen.

Dat de verzoekers reeds een zeer negatieve ervaring hadden met de politie, en reeds geconfronteerd werden met het feit dat zij zich allerm minst interesseren in het beschermen van burgers, mag niet uit het oog verloren worden. Mevrouw diende een klacht in bij de Albanese autoriteiten, maar er werd geen actie ondernomen.

De verweerder stelt bovendien dat ook oude zaken worden heropend. Echter geldt dit niet voor de bloedwraakzaak waarin de familie van de verzoekers verwickeld zit. Tot op heden werden zij niet gecontacteerd door de Albanese autoriteiten, en hun geschil blijft aldus voortbestaan.”

Tot slot focussen verzoekers nog op het onderwerp van corruptie in Albanië. Te deze betogen zij dat dient te worden vastgesteld dat de houding van de Belgische asielinstanties hiertegenover aanzienlijk verschilt ten opzichte van het Belgische standpunt op het internationaal toneel. Zij verwijzen naar en citeren uit een artikel dat dit fenomeen omschrijft. Onder verwijzing naar algemene informatie, stellen zij voorts dat uit rapporten van verschillende organisaties zeer duidelijk blijkt dat corruptie wel degelijk nog steeds een ernstig probleem blijft in de Albanese samenleving, ondanks inspanningen die gedaan worden om de praktijk tegen te gaan. Ook de COI Focus “*Albanië: algemene situatie*”, waarnaar de verwerende partij verwijst, komt tot hetzelfde besluit. Verzoekers stellen voorts dat het dan ook weinig verrassend is dat zij geen vertrouwen hebben in de capaciteit van de Albanese instanties om hen bescherming te bieden ten aanzien van de bloedvete waarin zij verwickeld zijn, te meer gelet op hun negatieve ervaring in het verleden. Hun verklaringen liggen volgens hen in lijn met wat gesteld wordt door de rapporteurs in de COI Focus “*Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State*”. In dit verband citeren zij een passage uit dit rapport. Voorts verwijzen zij naar een passage uit deze COI Focus waaruit volgens hen blijkt dat het aantal bloedvetes niet alleen daalt omdat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen, maar ook omdat, zoals *in casu* het geval is, families het land verlaten om zich aan het conflict te onttrekken. Zij verwijzen nog naar een andere passage uit deze COI Focus inzake de hulp of bescherming geboden door de politie in Albanië bij bloedwraak, waarna zij betogen dat het allerm minst vanzelfsprekend is dat de Albanese overheden in staat zullen zijn om hen en hun familie te beschermen. Zij besluiten enerzijds dat de conclusie van de verwerende partij, dat zij zich zullen kunnen beroepen op bescherming van de autoriteiten, gebaseerd is op zeer algemene informatie en onvoldoende rekening houdt met de vooralsnog torenhoge corruptie en het feit dat het aantal bloedvetes daalt omdat mensen uit het land wegvluchten, en anderzijds dat hun verklaringen volledig in lijn zijn met die van andere slachtoffers en experts, verzameld in de COI Focus met betrekking tot bloedvetes.

2.1.3. Verzoekers vragen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in de uiteenzetting van hun middelen aangehaalde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Verzoekers maken op 12 januari 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- een medisch attest uit Frankrijk i.v.m. verzoeksters zus (stuk 1);
- een verklaring van verzoeksters zus (stuk 2).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing(en) overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing(en) wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat artikel 1 enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen zet. Verzoekers duiden niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroepen zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

2.3.3. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 21 maart 2023 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst (BS 10 juli 2023).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.6. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Albanië, in hoofdzaak dat hun zonen als mannelijke leden van de familie H. vermoord zullen worden en verder dat verzoekster als vrouwelijk lid van de familie H. verkracht of ontvoerd zal worden.

Blijkens de bestreden beslissingen overweegt de commissaris-generaal vooreerst (i) dat verzoekers – hoewel niet wordt betwist dat er een twist ontstond tussen de familie H. en Ha. en verzoeksters vader en oom vermoord werden – er niet in slagen om hun betrokkenheid, noch de actualiteit van de vete ten aanzien van verzoeksters familie aan te tonen. Vooreerst (a) stelt de commissaris-generaal dat verzoekster niet in staat is om afdoende informatie te geven over het lot van enkele belangrijke protagonisten die aan de basis liggen van de vete. Voorts (b) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster geen idee heeft van het resultaat van het onderzoek naar de moord op haar vader, zij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de omstandigheden van zijn dood en het niet aannemelijk is dat haar moeder haar hierover nooit heeft ingelicht, aangezien zij samen Albanië zijn ontvlucht en zij ook zelf een verzoek om internationale bescherming (in Frankrijk) heeft ingediend. Tevens (c) meent de commissaris-generaal dat verzoeker bijzonder oppervlakkig op de hoogte is van de vete en dit terwijl ook hij nochtans vreest voor het leven van zijn zonen. Verder (d) oordeelt de commissaris-generaal dat de vaststelling, dat verzoekster enerzijds verklaarde dat zij altijd al in angst leefde en anderzijds in 2009-2010, in 2016 en in 2019 na het verlaten van Albanië voor familiebezoeken nooit een

verzoek om internationale bescherming indiende, niet getuigt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Ook (e) ondermijnt de vaststelling dat verzoeksters ooms zijn teruggekeerd naar Albanië en er thans nog leven de actualiteit van de voorgehouden vrees en is het in dit verband opvallend dat verzoekster zelf geen enkel idee heeft of deze ooms problemen hebben gekend tijdens hun verblijf in Albanië. Bovendien (f) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaringen aangaande de actualiteit van haar vrees, in het bijzonder inzake het interview dat een familielid van F. Ha. op tv gaf over de vete, de moord op Ge. Gj. en de vervolgingsfeiten die zij zelf meemaakte, niet kunnen overtuigen. Tot slot (g) oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoekers voorgelegde documenten inzake verzoeksters persoonlijke vervolgingsfeiten geen ander licht kunnen werpen op de bovenstaande vaststellingen en dat zij er niet in slagen andere stavingstukken over haar persoonlijke vervolgingsfeiten aan te brengen. Daarnaast (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers, hoe dan ook, niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of bij een eventueel opnieuw voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Tot slot (iii) kunnen de overige door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het verwijzen naar algemene landeninformatie en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.3.7. In eerste instantie benadrukt de Raad, net als de commissaris-generaal, dat uit het door verzoekster neergelegde overlijdensattest en de krantenartikelen genoegzaam blijkt dat haar vader en haar oom vermoord werden in 1999, alsook dat haar familie betrokken werd in een vete (administratief dossier, map documenten, stukken 10 en 24). Dit wordt geenszins in twijfel getrokken. Hoewel deze stukken niet vermelden met welke familie de familie van verzoekster in een vete verwickeld zit, en slechts melding maken van een sterk vermoeden dat de moorden op haar vader en oom kaderen binnen de context van een bloedwraakvete, kan worden aangenomen dat verzoeksters vader en oom om het leven werden gebracht in het kader van een vete met de familie Ha, gelet op het geheel aan stukken en verklaringen in het administratief dossier.

Wat betreft het gegeven dat meerdere familieleden van verzoekster in verschillende landen internationale bescherming verkregen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova*, en *R. E. O. Ahmedbekov* oordeelde dat de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *Ahmedbekova* en *Ahmedbekov/Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van voormelde richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft.

Uit dezelfde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt echter eveneens dat, ondanks dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze dient te worden beoordeeld, er wel rekening dient te worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker om internationale bescherming is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker – om dezelfde redenen of wegens zijn familieband met de bedreigde persoon – zelf wordt bedreigd.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld, of een internationale beschermingsstatus niet zonder meer kan worden toegekend, op grond

van het gegeven dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Bij de beoordeling op individuele basis wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

2.3.8. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor hen te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient te worden opgemerkt dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.9. Wat betreft de actualiteit van de vete die teruggaat op het jaar 1999 en waarbij verzoeksters vader en enkele andere mannelijke familieleden om het leven kwamen en de persoonlijke betrokkenheid van verzoekers hierin, oordeelt de Raad het volgende.

2.3.9.1. Vooreerst komt het bevreemdend over dat verzoekster geen afdoende informatie kan geven over het lot van twee erg belangrijke protagonisten die luidens haar verklaringen aan de basis liggen van de vete die in 1999 ontstond tussen haar familie en de familie Ha. Los van de vraag of het ontstaan van de vete zoals door verzoekster geschetst al dan niet overeenkomt met het opzoekingswerk verricht door het commissariaat-generaal, slaagt verzoekster er niet in duiding te geven hoe de neef van haar vader, J. K., veertig dagen na de dood van haar vader om het leven kwam, noch hoe of wanneer precies F. Ha., lid van de clan Ha., aan zijn einde kwam en dit terwijl volgens verzoeksters verklaringen beide mannen, rivaliserende politiechefs tussen wie een twist ontstond naar aanleiding van een geschenken voertuig aan de politiediensten, aan de oorzaak van de problemen tussen de beider families zouden hebben gelegen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11, 24-26). Dat verzoekster, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, verschillende andere details over deze personen kon geven, neemt niet weg dat redelijkerwijze van haar mocht worden verwacht net over de dood van deze personen, wat allerminst een detail in het voorgehouden relaas betreft, afdoende verklaringen te kunnen afleggen, te meer daar zij zelf aangaf opzoekingen naar de vete te hebben verricht, onder meer op *Youtube* (*ibid.*, p. 24). Meer algemeen in dit verband wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). *In casu* doet het gegeven dat verzoekster over bepaalde aspecten wel verklaringen kon afleggen geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij over de moord op de betreffende protagonisten geen afdoende informatie kon geven. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat het de taak van de *protection officer* was om verder onderzoek te voeren naar de tegenstrijdigheden en meer vragen aan verzoekster te stellen, wijst de Raad er vooreerst op dat er wat betreft de moord op de protagonisten geen tegenstrijdigheden werden weerhouden tussen verzoeksters verklaringen. Verder benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Derhalve is de stelling van verzoekers dat verzoekster meer vragen moesten worden gesteld niet dienstig. Overigens werd verzoekster uitdrukkelijk gevraagd naar de omstandigheden van de beide overlijdens en kwam zij dienaangaande niet met veel, laat staan overtuigende, informatie op de proppen.

2.3.9.2. De Raad trekt, zo weze herhaald, de moord op verzoeksters vader en diens neef in 1999 niet in twijfel. Merkwaardig is evenwel dat verzoekster er doorheen de administratieve procedure niet in slaagt op een eenduidige en coherente manier verklaringen af te leggen over de omstandigheden van de moord op haar vader. Zo blijkt vooreerst uit de door verzoekster zelf opgestelde verklaring, die zij aan het commissariaat-generaal overmaakte alvorens zij er persoonlijk gehoord werd en waarin zij het verhaal van haar familie en de vervolgingsfeiten uit de doeken doet, dat zij toen aangaf dat haar vader met zijn wagen terug aan het keren was van het dorp Sopot aangezien hij de burgemeester, voor wie hij chauffeur was, daarnaartoe had gebracht en dat hij toen met een vuurwapen werd beschoten en voor dood werd achtergelaten (administratief dossier, map documenten, stuk 19). Dit strookt evenwel geenszins met de naderhand tijdens het persoonlijk onderhoud weergegeven omstandigheden. Immers verklaarde

verzoekster bij het commissariaat-generaal uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat haar vader werd omgebracht nadat hij zijn kinderen en haar tante naar Bajram Curri had gebracht en hij op de terugweg, toen hij alleen was, werd vermoord (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 25-26). Niettegenstaande verzoekster ten tijde van de moord op haar vader slechts negen jaar was, komt het wel degelijk bevreemdend over dat zij over de omstandigheden van de moord, namelijk vanwaar haar vader terug kwam en wie hij toen precies had vervoerd, danig tegenstrijdige verklaringen aflegde. Waar zij aanhaalt dat haar moeder nooit een woord verteld heeft over de moord op haar vader (*ibid.*, p. 26), slaagt verzoekster er toch in gedetailleerde, zij het niet overeenstemmende verklaringen over de omstandigheden waarin haar vader vermoord werd af te leggen. De moord op verzoeksters vader was luidens haar verklaringen bepalend in de vete die ontstond tussen haar familie en de familie Ha. Redelijkerwijze mag dan ook verwacht worden dat verzoekster hierover op een eenduidige, coherente manier kan verhalen, *quod non*. In het verzoekschrift wordt ontkend dat er sprake is van een tegenstrijdigheid aangezien verzoeksters vader wel degelijk zijn kinderen had afgezet en vervolgens naar de burgemeester was gegaan. Met de ontkenning en bijsturing van de verklaringen *a posteriori* slagen verzoekers er evenwel niet in afbreuk te doen aan de uitdrukkelijke en niet voor interpretatie vatbare en tegenstrijdige verklaringen over de terugrit vanuit Bajram Curri dan wel Sopot en het vervoeren van de kinderen en tante dan wel de burgemeester. Waar verzoekers in dit verband tot slot de schending aanvoeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en stellen dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden tussen haar schriftelijke en mondelinge verklaringen, merkt de Raad op dat artikel 17, § 2, van voormeld koninklijk besluit als volgt luidt: “Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”. Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij geen idee heeft wat het resultaat was van het onderzoek dat naar haar vaders dood gevoerd werd, dat de informatie die zij wel heeft uit de media komt maar dat zij zelf geen stappen heeft ondernomen om het officiële onderzoek na te gaan (*ibid.*, p. 18, 20-21). De Raad minimaliseert geenszins de jeugdige leeftijd van verzoekster toen haar vader vermoord was, de bedreigingen die haar zus in 2012 ontving toen zij zich hierover wou informeren en een advocaat onder de arm nam, reden waardoor deze zus Albanië verliet en in Frankrijk internationale bescherming vroeg en verkreeg. Gelet op de jaren die evenwel sindsdien verstreken zijn, kan voorts in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster, indien zij werkelijk vreest om vermoord te worden door de familie Ha., zich minstens in kennis had proberen willen stellen van het resultaat van het onderzoek naar haar vaders dood. De Raad benadrukt te dezen dat verzoekers in België internationale bescherming vragen omwille van persoonlijke vervolgingsfeiten die hun oorsprong zouden kennen in een vete ontstaan in 1999 en waarbij verzoeksters vader om het leven werd gebracht. In deze context kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zich terdege over de oorzaak van de problemen, waaronder de moord op haar vader, tracht te informeren – zij het achteraf en nadat zij haar land van herkomst heeft verlaten – bij al dan niet reeds internationale bescherming genietende familieleden, *quod non*. Waar in het verzoekschrift verzoeksters eerdere verklaring wordt aangehaald en herhaald dat “*zeker in die periode*” vrouwen zich niet bezig hielden met de autoriteiten en geen toegang hadden tot informatie, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij in de jaren waarin de vervolgingsfeiten ten aanzien van haar een aanvang namen (zie *infra*) in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd zich nader te informeren, al dan niet via tussenkomst van een mannelijk familielid, zoals haar twee ooms die naar Albanië terugkeerden.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij ook maar enige inspanning heeft ondernomen om informatie aangaande de moord op haar vader en de daaruit volgende problemen in Albanië te vergaren, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas vermag te ondersteunen. Dergelijke desinteresse is naar het oordeel van de Raad moeilijk verenigbaar met de ernst van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt de actualiteit en betrokkenheid van verzoeksters gezin in de vete die haar oorsprong kende in 1999.

Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals aan dat haar moeder haar kinderen ver van de vete wou houden en geen informatie meegaf (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13, 21 en 26). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat de moeder haar kinderen, waaronder verzoekster, wilde sparen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij, toen haar kinderen ouder werden, hen op de hoogte zou brengen of informeren. Overigens is verzoeksters moeder tegelijkertijd met verzoekster Albanië ontvlucht op 3 november 2022 en heeft zij in Frankrijk om internationale bescherming verzocht, zodat niet langer kan worden ingezien waarom verzoeksters moeder verzoekster actueel niet op de hoogte zou willen brengen en informatie zou willen verschaffen over de gebeurtenissen in het verleden en die aan de oorzaak lagen van de vete waarvan verzoekers thans beweren ook zelf het slachtoffer te zijn. Dat haar moeder geen bijkomende uitleg verschafte of tot op heden nog niet verschaft, mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoekers, iedere ernst, te meer zij zelf in een andere lidstaat internationale bescherming pogt te verkrijgen.

2.3.9.3. Naast de aperte hiaten in verzoeksters kennis lijkt verzoeker van zijn kant dan weer bijzonder oppervlakkig en summier op de hoogte te zijn van de vete tussen de beider families terwijl zijn nood aan internationale bescherming eveneens en zelfs uitsluitend is ingegeven door de vrees voor het leven en de veiligheid van zijn beide zonen, mannelijke leden van de familie van zijn echtgenote, verzoekster. Het aangehaalde gebrek aan interesse (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7) kan dan ook geenszins worden aangewend ter verschoning van zijn toch wel flagrant gebrek aan kennis, waarover in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt wordt geconsidereerd:

“Ook dient vastgesteld dat uw echtgenoot maar bijzonder oppervlakkig op de hoogte blijkt te zijn van de vete en dit terwijl ook hij nochtans vreest voor het leven van zijn zonen (CGVS N., p. 7). Hij was naar eigen zeggen nooit geïnteresseerd (CGVS N., p. 7) en gevraagd naar de problemen die jullie hebben gekend, antwoordde hij slechts dat u dacht dat u werd achtervolgd en dat u vervolgens telefoontjes kreeg (CGVS N., p. 8). Nogmaals gevraagd of u nog andere problemen hebt gekend, haalde hij slechts het incident van uw zus jaren terug aan (CGVS N., p. 8). Vervolgens nogmaals gevraagd welke gebeurtenissen allemaal hebben plaatsgevonden in het kader van de vete, kwam hij niet verder dan summier aan te geven wat uw vaders werk was en dat er in die tijd vele problemen waren met bendes in Albanië (CGVS N., p. 8). Hij kon ook slechts meedelen dat uw vader, uw oom, J. H. en diens broer werden vermoord (CGVS N., p. 8, 9, 13). Andere slachtoffers van de vete kent hij klaarblijkelijk niet (CGVS N., p. 13) dit in tegenstelling tot de namen die worden aangehaald aan de door neergelegde brief van H. Fe. (stuk 18, handgeschreven brief). Ook voor wat betreft uw twee andere patronale ooms weet hij niet welke problemen zij eventueel zouden hebben gekend (CGVS N., p. 14) terwijl deze tweede ooms volgens u net in Albanië wonen nadat ze eerder gevlucht waren en gezien de blijkbaar verbeterde veiligheidssituatie terugkwamen (CGVS E., p.6,10,24). Voor wat betreft uw broer wist uw echtgenoot dat hij ook dreigberichten heeft gekregen, maar wanneer precies kon hij dan weer niet zeggen (CGVS N., p. 9) noch kon hij daarover ook maar iets meer bijkomende informatie geven (CGVS N., p. 14). Zijn summiere kennis over het conflict is weinig ernstig. Jullie zijn reeds vele jaren gehuwd waardoor in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de meest voor de hand liggende informatie betreffende het conflict. Dat hij hiertoe niet in staat bleek te zijn, ondermijnt eens de meer de actualiteit en betrokkenheid van u en uw gezin in de vete.”

Voorgaande motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De Raad beklemtoont dat redelijkerwijze verwacht kon worden dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun tegelijk ingediend verzoek om internationale bescherming en dan ook beide overtuigende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas. Dat verzoekers kennis over de vete en de vervolgingsfeiten dermate fragmentair en summier is, kan dan ook moeilijk worden verschoond door te herhalen dat verzoekster haar familiegeschiedenis niet makkelijk met verzoeker heeft gedeeld. Overigens wordt niet van verzoeker verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van alle details, maar uit bovenstaande overweging blijkt dat zijn

kennis op heel wat punten, die geenszins als details kunnen worden weerhouden, gebrekkig of zelfs zo goed als onbestaande is. Dat hij, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, zich bewust is van de algemene context en er uit zijn uitspraken een gevoel van ervaring naar voren komt, strookt niet met de desinteresse die uit zijn verklaringen nochtans eveneens duidelijk blijkt en zoals door bovenstaande motivering op afdoende wijze is onderbouwd.

Waar ook hier wordt geopperd dat de *protection officer* nadere vragen had moeten stellen en verzoeker had moeten confronteren met zijn onnauwkeurige verklaringen, herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en dat het evenmin zijn taak is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Derhalve is de stelling van verzoekers dat niet verder werd bevraagd niet dienstig.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden zijn de bestreden beslissingen niet voornamelijk gebaseerd op het gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker en bovendien moeten de bestreden beslissingen gelezen worden als een geheel en moet rekening worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich.

2.3.9.4. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat verzoekster, ondanks de beweerde angst waarin ze altijd leefde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4, 6, 12-14, 20-22, 24-26), meerdere keren Albanië heeft verlaten en terugkeerde en dit zonder in de landen die ze aanzocht om internationale bescherming te hebben verzocht. Volgens haar verklaringen ging verzoekster in de periode 2009-2010 naar haar tante in Duitsland en bezocht ze zowel in 2016 als in 2019 haar in Frankrijk verblijvende zus (*ibid.*, p. 9.). Uit de stukken van het dossier en de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar zus in Frankrijk in 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegewezen en dat haar broer in 2018 naar Ierland was vertrokken en daar in 2019 als vluchteling werd erkend, zodat redelijkerwijze van verzoekster, zeker bij het bezoek aan haar zus in Frankrijk in 2019, kon worden verwacht dat zij toen eveneens een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, zeker waar ze meermaals verklaarde en ook in het verzoekschrift bevestigt altijd al in angst te hebben geleefd in Albanië sinds het overlijden van haar vader en aldus sinds de in 1999 ontstane vete. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekster evenwel niet heeft gedaan. Net omdat haar broer en één van haar twee zussen toen reeds bescherming hadden verzocht en verkregen, kon zij daarin door haar oudere zus in Frankrijk in 2019 zijn bijgestaan. Door in het verleden geen beschermingsverzoek in te dienen wanneer zij daar reeds de kans toe had, ofschoon in de gegeven omstandigheden op zich allerm minst doorslaggevend, wordt de betrokkenheid van verzoekster bij de vete in een negatief daglicht geplaatst. Dat zij, vooraleer de bedreigingen aan haar persoon (zie *infra*) ontstonden, voorzorgsmaatregelen nam, onder meer door het inschakelen van een babysit voor haar zoon in plaats van hem naar de kleuterschool te laten gaan, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Overigens vond in 2017 reeds de brandstichting plaats in het huis van verzoekers, waar op dat ogenblik de babysit met hun oudste zoon aanwezig waren, zodat het vermoeden dat er kwaad opzet in het spel zou zijn geweest, reeds had kunnen beginnen dagen alvorens zij de laatste keer in 2019 haar zus in Frankrijk ging opzoeken.

2.3.9.5. Wat de actualiteit van de vrees betreft, dient te worden aangestipt dat de twee ooms van verzoekster terugkeerden naar Albanië, Tropoje, volgens verzoeksters verklaringen om haar en haar gezin te steunen en helpen (*ibid.*, p. 6, 10 en 24). Volgens verzoekster leven haar ooms niet opgesloten, maar is hun naar buitengaan erg gelimiteerd en zij weet niet of zij sinds hun terugkeer problemen hebben gekend. Dat haar ooms de beslissing maakten om terug te keren naar hun land van herkomst en dat verzoekster, noch verzoeker weten of deze, niettegenstaande ze veel steun en hulp van deze ooms ontvingen, problemen hebben ondervonden sinds hun terugkeer, plaatst vraagtekens bij de actualiteit van de vete.

2.3.9.6. Verzoekster verklaarde een aantal persoonlijke vervolgingsfeiten te hebben meegemaakt in het kader van de vete tussen haar familie en de familie Ha. Zo verklaarde zij dat er een brand plaatsvond in haar eigen woning op 7 december 2017 waarvan zij later ging vermoeden dat deze opzettelijk gesticht werd in het kader van de vete. Op 5 januari 2020 werd Gj. Ge., een lid van de familie Ha., om het leven gebracht. Een maand later, in februari 2020, gaf S. Ha., de zus van F. Ha., een interview in de Albanese media waarin zij aangaf dat de oude vetes nog steeds gaande waren. Vervolgens verklaarde verzoekster dat zij op 30 september 2022 door onbekenden gecontacteerd werd, er op 3 oktober 2022 brand ontstond

in haar wagen en zij daaropvolgend en nadat ze klacht had ingediend nog enkele dreigberichten kreeg van dezelfde onbekenden.

Het eerste door verzoekster, en bij uitbreiding verzoeker, meegemaakte vervolgingsfeit was de brand in hun woning op 7 december 2017. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij initieel ervan uitging dat het een accidentele brand betrof, maar dat zij later sterke vermoedens kreeg dat het een opzettelijke brandstichting in het kader van de kwestieuze vete was maar dat zij dit niet kan bewijzen (*ibid.*, p. 12, 16). Het komt enigszins bevreemdend over dat initieel de link met de vete niet werd gelegd, daar verzoekster toch meermaals verklaarde, en in het verzoekschrift herhaalt, dat zij sinds de moord op haar vader in 1999 steeds in angst leefde. Verzoeker deed aangifte van de brand, de politie kwam ter plaatse en maakte toen vaststellingen, het parket stelde een strafvervolgning in en de schade werd bepaald, zoals blijkt uit het attest van het parket d.d. 7 december 2022 afgeleverd op verzoek van verzoeker (administratief dossier, map documenten, stuk 17). In dit attest wordt nergens gewag gemaakt van een geuit vermoeden van opzet van de kant van de familie Ha. en verzoekers verklaarden zelf uitdrukkelijk dat zij het vermoeden van opzet nooit geuit hebben, dat ze verder niet met het politieonderzoek bezig zijn geweest en daar ook niet zo in geïnteresseerd waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). De desinteresse in het politieonderzoek doet naar het oordeel van de Raad afbreuk aan het vermoeden van verzoekers dat de brand gesticht werd door aanhangers van de familie Ha.

In januari 2020 werd een neef van de familie Ha. vermoord in Bajram Curri en de zus van de gebroeders Ha. gaf hierover nadien een tv-interview, waarin volgens verzoeksters verklaringen oude geschillen en verhalen naar boven werden gehaald en waarbij onder meer de naam van verzoeksters vader en oom vielen, waarbij zij subtiel aangaf dat het *“hier niet gedaan is”*, dat het *“voor herhaling vatbaar is”* en dat hiermee bedoeld werd op de *“tegenpartijen”* (administratief dossier, map documenten, stuk 19 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12-13, 22). Verzoekster spreekt verder over 200 moorden die de familie Ha. op haar teller heeft staan en die kaderen in de vele conflicten met vele families in bijna heel Tropoje waarmee deze familie in verwickeld is (administratief dossier, map documenten stuk 19 en notities persoonlijk onderhoud, p. 15). De Raad stelt vast dat verzoekster cryptisch is in haar omschrijving van het bewuste tv-interview en dat, los van het vermelden van de naam van haar vader en oom gedurende dit lange interview, hieruit geenszins kan opgemaakt worden dat de moord op de neef van de familie Ha. begin januari 2020 een concrete link vertoont met de vete tussen de families van verzoekster en de familie Ha. zoals ontstaan in 1999. De zus van de gebroeders Ha. zou ook spreken over *“de tegenpartijen”* hetgeen, gelet op verzoeksters voormelde verklaringen, zeer breed dient aangemerkt te worden en wat geenszins ontegensprekelijk en uitsluitend terug te brengen is naar haar familie. Aldus blijkt uit de moord op de neef van de familie Ha. begin 2020 geenszins een verband met de vete tussen de familie Ha. en verzoeksters familie. De Raad besluit dan ook dat uit niets blijkt dat de familie van verzoekster concreet in verband kan worden gebracht met de moord van het lid van de clan Ha. in 2020 en dat zij daardoor concreet gevisieerd werd. Verzoekers tonen het tegendeel alvast niet aan en dit kan ook geenszins uit het administratief dossier als dusdanig worden afgeleid.

Voorafgaand aan het vertrek uit Albanië ontving verzoekster in september 2022 meerdere dreigberichten van onbekenden, zou haar wagen in brand gestoken zijn en ontving zij erna nog meer dreigberichten van hetzelfde nummer. Verzoekster legde van de ontvangen dreigberichten d.d. 30 september 2022, 3, 5 en 10 oktober 2022 *screenshots* neer, evenwel niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling maar de inhoud van deze berichten kan worden gehaald uit de kopie van het proces-verbaal van de door verzoekster ingediende klacht op 5 oktober 2022 (administratief dossier, map documenten, stuk 14 en 27). Uit de verduidelijking van verzoekster hierbij blijkt dat het gaat om berichten ontvangen net voor en net na de door verzoekster ingediende klacht bij de politie en dat zij haar gsm toonde om aan te tonen dat zij de berichten wel degelijk ontvangen heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook haar broer zou daarna dreigberichten van hetzelfde nummer hebben ontvangen, waarvan evenwel niet het minste begin van bewijs wordt bijgebracht. Uiteindelijk verlieten zowel verzoekers, verzoeksters moeder, broer en de ook nog steeds in Albanië verblijvende zus hun land van herkomst. De dreigberichten en brandstichting vormden dan ook de uiteindelijke reden voor de ingrijpende beslissing van verzoekers om Albanië te verlaten. In dat opzicht is het dan ook vreemd dat verzoekster in eerste instantie eerder passief reageerde op de ontvangen dreigberichten. Zo verklaarde verzoekster dat zij het eerste bericht van een onbekende afzender op 30 september 2022, waarin gesteld werd dat zij elkaar snel zouden leren kennen, niet serieus nam (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13), hetgeen op zich moeilijk voor waar kan worden genomen in de door verzoekster zelf geschetste context. Bovendien valt deze bewering moeilijk te rijmen met het gegeven dat zij in de door haar op 5 oktober 2022 ingediende klacht verklaarde dat zij berichten ontving die zij als bedreigend ervaarde. Ook wanneer enkele dagen na

het eerste dreigbericht haar wagen in brand schiet, meer bepaald op 3 oktober 2022, legt verzoekster niet onmiddellijk de link met de vete en ging zij ervan uit dat het om een technisch defect ging. Het is pas nadat zij daarna verdere berichten kreeg van hetzelfde nummer dat zij de link legde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13 en map documenten, stuk 14). Daar verzoekster meermaals verklaarde haar hele leven in angst te hebben geleefd, vermoedde dat haar huis in 2017 door de familie Ha. in brand werd gestoken en zij dacht dat haar familie bijkomend gevisieerd werd naar aanleiding van het tv-interview volgend op de moord begin 2020, komt verzoeksters initiële reactie op het eerste bericht en de brand in haar wagen wel degelijk bevreemdend over. In de door verzoekster zelf geschetste context kan redelijkerwijze dan ook moeilijk worden ingezien dat een dergelijk bericht en incident initieel niet als bedreigend overkomen en niet meteen serieus worden genomen. Opmerkelijk in dit verband is dat verzoeker verklaarde dat deze dreigberichten vermoedelijk afkomstig zijn van de familie Ha., doch dat dit slechts een sterk vermoeden is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15).

Wanneer verzoekster specifiek gevraagd werd wie van de clan Ha. zij vreest, antwoordt zij “*allemaal*” en meteen erna preciseert zij dat dit de oudste levende zoon is, die zij zelfs niet zou kunnen herkennen, en de zussen Z. en A., die zij enkel kent van het tv-interview in 2020, en al hun kinderen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23-24), hetgeen niet overtuigend overkomt.

2.3.9.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat maken verzoekers afdoende aannemelijk actueel gevisieerd te worden door de clan Ha. naar aanleiding van een vete die teruggaat tot 1999 en naar aanleiding waarvan familieleden van verzoekster om het leven kwamen.

2.3.10. Los van de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten beklemtoont de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren “*indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*”.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, Secretary of State for the Home Department/OA, C-255/19, punt 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de weblink wordt opgenomen, te weten de COI Focus “*Albanië Algemene Situatie*” van 15 december 2022, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissingen wordt erkend dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

Uit deze informatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verder blijkt uit de hierboven aangehaalde informatie en uit de COI Focus *“Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”* van 29 juni 2017, waarnaar de weblink in de bestreden beslissingen eveneens is opgenomen, dat de Albanese overheid zich steeds meer en meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte is voor vooruitgang en verbetering, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedwraak. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband omstandig en genoegzaam toegelicht dat de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen hebben getroffen, onder meer op politieel en justitieel vlak.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen, zo ook in het kader van bloedwraak, de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zouden ondernemen, toegang kunnen verschaffen tot dergelijke bescherming.

Verzoekers slagen er in hun verzoekschrift geenszins in afbreuk te doen aan het voorgaande. Waar zij, onder verwijzing naar algemene informatie, verwijzen naar de nog steeds aanwezige *“torenhoge”* corruptie in Albanië en het feit dat het aantal bloedvetes daalt omdat mensen uit het land wegvluchten, merkt de Raad op dat in de voorgaande analyse niet betwist wordt dat er nog ruimte voor verbetering is en dat corruptie en de effectiviteit van de reeds genomen maatregelen een pijnpunt blijft, doch uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen bloedwraak, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De Raad herhaalt te dezen nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De Raad verwijst dienaangaande nog naar volgende overweging van de bestreden beslissingen: *“Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere r’gio’s ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.”*

Het louter opnieuw verwijzen naar de problemen van corruptie in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat het verzoekers in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke.

De voorgaande conclusie, dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals

beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen, vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming tegen bloedwraak en corruptie niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch. Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekers blijven hier evenwel in gebreke.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers, met uitzondering van de eenmalige klacht zoals door verzoekster op 5 oktober 2022 ingediend (zie *infra*), geen enkele poging hebben ondernomen om op enerlei wijze bescherming en/of hulp van de Albanese autoriteiten te verkrijgen. Dit wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt onderbouwd:

“Immers komt uit uw verklaringen naar voor dat u, uitgezonderd de éénmalige klacht d.d. 5 oktober 2022 kort voor uw vertrek, nooit eerder bescherming hebt gezocht voor uw beweerde problemen (CGVS, p. 15, p. 17). Uw verantwoording, namelijk omdat het zo niet werkt in Albanië (CGVS, p. 15) overtuigt niet. Gevraagd wat u daarmee bedoelde, sprak u slechts over de 200 moorden die er gepleegd werden (CGVS, p. 15) hetgeen niet concreet is en deze moorden bovendien niet zonder meer kaderen in uw eigen vete met Ha.. Verderop verklaarde u tevens dat u geen aangifte deed omdat u zelf geen concreet bewijs had (CGVS, p. 16) hetgeen evenmin overtuigt. Immers, voor wat betreft het doen van een aangifte is concreet bewijs niet noodzakelijk en behoort het net tot de taken van de politie om dit te onderzoeken. Bovendien blijkt dat voor wat betreft de brand in uw appartement (in 2017) dat de politie ter plaatse is geweest en ze vaststellingen hebben gedaan (CGVS, p. 16). Wat deze vaststellingen waren, weet u echter niet (CGVS, p. 16) en u hebt daarenboven uw vermoedens inzake het opzettelijke karakter van de brandstichting niet geuit (CGVS E., p. 16 & CGVS N., p. 11) hetgeen weinig ernstig is. De Albanese autoriteiten kunnen logischerwijze maar adequaat optreden wanneer ze in kennis gesteld worden van dergelijke strafbare feiten en vermoedens naar de daders.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekers brengen hier geen concreet verweer tegenin waardoor de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, de redenen ter verschoning voor het nalaten om nationale bescherming te trachten te bekomen niet als afdoende beschouwt.

De Raad stelt vast dat verzoekers voor de beweerde vervolgingsfeiten in 2017, 2020 en 2022 slechts eenmalig een klacht indienden bij de Albanese politie. Meer bepaald diende verzoekster op 5 oktober 2022 klacht in bij de politie en dit naar aanleiding van dreigberichten en -telefoons en de brand in haar wagen. Zij leggen in dit verband een kopie van het proces-verbaal van de klacht neer, alsook het origineel van een informatievraag gericht aan het Albanese parket in verband met deze klacht d.d. 2 november 2022 en van het daaropvolgend antwoord van het parket d.d. 17 november 2022 (administratief dossier,

map documenten, stukken 12-14). Uit de kopie van het proces-verbaal van de klacht blijkt dat verzoekster op 5 oktober 2022 een klacht neerlegde naar aanleiding van dreigberichten ontvangen van onbekenden op 30 september 2022, 3 en 5 oktober 2022. Verzoekster verklaarde ten overstaan van de politie dat ze het telefoonnummer waarvan de dreigberichten uitgingen niet kent en ook niet weet wie er achter dit nummer zit, maar dat ze een vermoeden heeft *“dat dit in verband kan worden gebracht met oude voorvallen in het verleden. Aangezien in het jaar 1999 werd mijn vader S. N. vermoord die door iedereen gekend werd onder de naam Sk. N. en 40 dagen later van hetzelfde jaar werd ook mijn ook G. N. vermoord. Ik heb dus schrik dat deze sms'en verband houden met de personen die mijn vader en oom in 1999 vermoord hebben.”* Uit het proces-verbaal van de klacht blijkt aldus dat verzoekster slechts een vermoeden heeft dat de dreigementen afkomstig zijn van de personen die in 1999 haar vader en oom vermoordden en dat zij op geen enkel moment heeft aangegeven dat dit vermoeden terug te leiden is naar de familie Ha., laat staan dat deze familie expliciet bij naam hierin genoemd wordt. Verder is het bevreemdend dat verzoekster naliel opnieuw naar de politie te stappen nadat zij op 10 oktober 2023 opnieuw een dreigbericht ontving van hetzelfde telefoonnummer (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8). Aangezien ze vijf dagen ervoor de stap durfde te zetten om klacht in te dienen, kan niet worden ingezien waarom zij naderhand niet nogmaals naar de politie zou stappen om te melden dat de dreigberichten niet ophielden en om de inhoud hiervan aan de politie kenbaar te maken. Verzoekster bleef nog tot 3 november 2022 in Albanië zodat ze mogelijkheid genoeg had haar klacht kracht te gaan bijzetten.

Verzoekers wachtten geenszins het resultaat van de op 5 oktober 2022 ingediende klacht af en verlieten integendeel reeds binnen de maand na het indienen van de klacht het land van herkomst te ontvluchten en dit zonder dat er in tussentijd noemenswaardige verdere problemen waren. Naderhand ondernamen zij geenszins overtuigende pogingen om de stand van zaken van de klacht te trachten te achterhalen. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij geen idee hebben wat de stand van zaken is van de ingediende en geregistreerde klacht, dat zij daar niet echt geïnteresseerd in lijken, ofschoon zij zich hierin kunnen laten bijstaan door de neef van verzoeker die procureur is en dat zij niet weten welke onderzoeksdaaden zijn gesteld (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16-17, 19 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11-12). Volgens verzoekers is bescherming niet reëel, wordt het gewoon niet verleend en durft de politie niet verder te onderzoeken, hierbij ook verwijzend naar de dood van verzoeksters vader en andere familieleden en de mishandeling van haar zus (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17-18 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12). De Raad treedt in deze het oordeel van de commissaris-generaal bij dat de moorden op verzoeksters familieleden meer dan twintig jaar geleden plaatsvonden, waardoor het optreden van de politie toen geen referentie meer is voor de huidige werking van het Albanese politieapparaat, en verder blijkt niet dat verzoeksters zus in 2012 aangifte deed van haar mishandeling waardoor de politie moeilijk verweten kan worden geen onderzoeksdaaden te hebben verricht naar een misdrijf dat niet kenbaar was gemaakt. Dat bescherming niet reëel zou zijn, is verder niet meer dan een blote bewering. Uit de door verzoekers neergelegde stukken blijkt dat de verklaringen van verzoekster werden opgenomen in het proces-verbaal van de door haar op 5 oktober 2022 ingediende klacht, dat deze klacht – blijkens het antwoord van het parket van 17 november 2022 op de vraag om informatie van verzoekster van 2 november 2022 – door het parket geregistreerd werd met betrekking tot het strafbare feit *“moedwillig gebruik van telefoonoproepen”*, dat het onderzoek lopende is en dat verzoekster van het vervolg zal op de hoogte gehouden worden en dat aan verzoekster een kopie van het proces-verbaal van de klacht werd bezorgd (administratief dossier, map documenten, stukken 12-14). Aldus kan niet worden ontkend dat verzoeksters klacht geregistreerd werd en dat een onderzoek werd opgestart. Naar het resultaat hiervan is het alsnog gissen al verduidelijkte verzoekster, hiernaar gevraagd ter terechtzitting, dat ze navraag heeft gedaan, dat het onderzoek nog lopende is en dat zij geen kennis heeft van het resultaat tot op heden. Aldus blijkt niet dat de autoriteiten de klacht onbeantwoord hebben gelaten, laat staan dat zij niet bij machte of onwillig zouden zijn om hulp en/of bescherming te bieden. Dat een onderzoek enige tijd in beslag kan nemen kan verder niet worden ontkend en kan aan allerlei omstandigheden en factoren te wijten zijn. Van enige onwil of onmacht van de autoriteiten om in deze op te treden is dan ook geen sprake. Verzoekers tonen het tegendeel alvast niet aan. Waar verzoekster aanhaalde dat de familie Ha. overal familieleden heeft die voor de autoriteiten werken waardoor klacht indienen niets betekende, alsook dat politiediensten niet verder durven te onderzoeken omwille van de familie Ha. (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13, 18), treedt de Raad het oordeel in de bestreden beslissingen bij dat dit niet meer is dan een loutere, blote bewering. Deze is overigens louter gebaseerd op het incident in 1999 en ondertussen zijn we meer dan twintig jaar verder en is er in het Albanese veiligheidsapparaat wel danig wat veranderd, zo ook blijkt uit de reeds aangehaalde landeninformatie. Uit opzoekingen verricht door het commissariaat-generaal blijkt overigens dat twee leden van de familie Ha. in 2018 op de lijst van meest gezochte personen van het district Kukes staan, dit beiden na veroordeling tot 25 gevangenisstraf

op beschuldiging van moord, hetgeen de bewering als zou de familie Ha. nog steeds een hand boven het hoofd gehouden wordt, in ernstige mate ontkracht wordt (administratief dossier, map landeninformatie, stukken 3-4).

De bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoekers eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekers maken niet *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot de verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

2.3.11. Verzoekers legden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming heel wat documenten neer tijdens de administratieve procedure. Tijdens hun persoonlijk onderhoud werden de neergelegde documenten overlopen en konden verzoekers hierbij toelichting geven. Uit lezing van de bestreden beslissingen blijkt voorts dat met de documenten rekening werd gehouden in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij in hun verzoekschrift betogen dat de commissaris-generaal de neergelegde documenten niet heeft onderzocht en hen hierover geen vragen stelde. Verzoekers beperken zich voor het overige tot het voeren van een theoretisch betoog en het verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarmee zij echter de terechte en concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen aangaande de door hen neergelegde documenten niet dienstig weerleggen.

Van de door verzoekers neergelegde documenten hadden menig betrekking op hun nationaliteit, identiteit en gezinssamenstelling dewelke, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, geen van allen worden betwist. Concreet gaat het om het paspoort, de identiteitskaart en het rijbewijs van verzoekster, de identiteitskaart en het rijbewijs van verzoeker, de paspoorten van hun zonen, het certificaat van gezinssamenstelling van het gezin alsook dat van het ouderlijk gezin van verzoekster en het huwelijksattest van verzoekers (administratief dossier, map documenten, stukken 1-9 en 11). De neergelegde attesten betreffende verzoekers' werk in Albanië bevestigen slechts hun beroepsactiviteiten dewelke niet worden betwist en die verder ook geen uitstaans hebben met de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming (*ibid.*, stuk 25). Verder werd het overlijdensattest van verzoeksters vader neergelegd en krantenartikelen in verband met de moord op verzoeksters vader en oom, waaromtrent *supra* reeds werd gesteld dat het overlijden van en de moord op verzoeksters vader en oom in 1999 niet in twijfel wordt getrokken, alsook attesten betreffen de bijnaam en het werk van verzoeksters vader, wat louter aantoonde dat deze een bijnaam had en voor de gemeente werkte wat evenmin wordt betwist (*ibid.*, stukken 10, 15-16, 24).

De documenten in verband met de beweemde vervolgingsfeiten, te weten de *screenshots* van de dreigberichten, de kopie van het proces-verbaal van de door verzoekster op 5 oktober 2022 ingediende klacht, het verzoek aan het parket om informatie, het antwoord van het parket hierop, het attest over de brandstichting in de woning van verzoekers in 2017 en de brief van verzoekster over haar situatie en die van haar familie (*ibid.*, stukken 12-14, 17 en 27) werden eveneens meegenomen in de beoordeling van zowel de commissaris-generaal als de Raad en zijn *supra* reeds aan bod gekomen.

In verband met de brief van de neef van verzoeksters vader, de documenten aangaande de procedure om internationale bescherming en de verblijfstitels van verzoeksters zus en neef en de attesten van de verwerende partij tot toekenning van de vluchtelingenstatus aan drie nichten van verzoekster in 2009 (*ibid.*, stukken 18, 20-23, 25), wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt overwogen:

“Voor wat betreft de handgeschreven brief van Fe. Ne., een neef van uw vader, geeft hij hierin een opsomming van enkele familieleden die in het buitenland internationale erkenning hebben gekregen omdat de criminele groep rond de families Ha. en Mu. enkele andere familieleden waaronder uw vader en oom om het leven hebben gebracht. In de brief wordt echter niet verder geconcretiseerd wat de aanleiding is voor deze moorden, noch welke problemen die andere familieleden hebben gekend noch of ook u wordt geviséerd. In dezelfde lijn tonen de Franse documenten betreffende uw zus E. en de Britse documenten betreffende uw neef Kl. Ne. en de attesten van het CGVS betreffende uw verwanten H. L., Su. en O. slechts aan dat deze personen internationale bescherming genieten in de betreffende landen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt echter op basis van zijn eigen merites rekening houdend

met de individuele omstandigheden van de verzoeker en de toenmalige situatie in het land van herkomst beoordeeld. Uit de vaststelling van hun beschermingsnood kunnen dan ook geen conclusies getrokken worden voor uw verzoek om internationale bescherming dat op huidig tijdstip wordt beoordeeld."

De Raad herhaalt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld, of een internationale beschermingsstatus niet zonder meer kan worden toegekend, op grond van het gegeven dat gezinsleden in het verleden, gaande van 2009 over 2014 en 2018, internationale bescherming werden toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele merites worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de individuele omstandigheden eigen aan het verzoek en de actuele situatie van dat moment. *In casu* kan in hoofde van verzoekers omwille van al het voorgaande geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

De door verzoekers bij hun aanvullende nota van 12 januari 2024 gevoegde documenten, te weten een medisch attest uit Frankrijk d.d. 27 oktober 2023 in verband met verzoeksters zus en een verklaring van verzoeksters zus, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uit de betreffende verklaring blijkt dat verzoeksters zus op 25 oktober 2022 tegen haar wil meegenomen en verkracht werd door twee onbekenden in Albanië, waarbij de bedreiging werd geuit dat ze haar, haar moeder en haar broer zouden vermoorden indien ze zou praten. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeksters zus hierna niet naar de politie is geweest, dat ze beweert dat de verkrachting gelinkt is aan de familie Ha. en dat ze opnieuw gehoord wil worden door de Franse asielinstanties omdat ze de verkrachting niet heeft opgeworpen tijdens het eerste gesprek. Het medisch attest besluit dat het verrichte onderzoek de door verzoekster omschreven feiten niet kan bevestigen, noch ontkrachten. De Raad doet geen uitspraak over de juistheid van de in de documenten omschreven feiten, maar merkt op dat uit verzoeksters verklaringen voor de Belgische asielinstanties nergens blijkt dat zij melding maakte van de verkrachting van haar zus de week voor hun gezamenlijk vertrek. Ofschoon angst een verlamme factor kan zijn, komt het gegeven dat verzoeksters zus niet over de verkrachting zou hebben verteld aan haar zus en moeder toen ze gezamenlijk en omwille van de voorgehouden vete met de familie Ha. de drastische beslissing namen om hun land te verlaten met het oog om in België, dan wel in Frankrijk internationale bescherming te verkrijgen, dan wel dat zij verzoekster hierover niet op een later tijdstip zou hebben ingelicht of dat verzoekster dit onvermeld zou hebben gelaten, niet geheel overtuigend over. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoeksters zus dat zij verkracht werd door twee onbekenden, die zichzelf geenszins hebben kenbaar gemaakt als behorende tot de clan Ha. Wat er ook van zij, ook hier benadrukt de Raad dat ieder verzoek om internationale bescherming op de eigen, individuele merites moet worden beoordeeld. Ter terechtzitting gevraagd naar de stand van zaken in verband met de verzoeken om internationale bescherming van haar moeder, zus en broer in Frankrijk, antwoordt verzoekster dat zij nog in afwachting zijn van een oproeping voor een onderhoud zodat de Raad momenteel in het ongewisse is over de uitkomst van de verzoeken.

2.3.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, hebben verzoekers geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is

gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.16. Uit wat voorafgaat blijkt tevens dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------